

Asi rok předtím, než Hitler zorganizoval pivní puč, objevili se v jeho doprovodu některé zvláštní osobnosti, a historici doposud stále nebyli schopni zjistit původ finančních sum, které u sebe měly. Peníze plynuly z mnoha stran. Mimo francouzských a anglických „švýcarských“ peněz šly do kapes Adolfa Hitlera i peníze americké. I tak však v r. 1922 mocnosti hledaly v Německu politické postavičky, někoho, koho by bylo možné použít v závislosti na situaci: pro výměnu za nevyhovující politiky, k provádění atentátů a provokací. O dosazení Hitlera k moci zatím nikdo neuvažoval. Před Mnichovem o něm sotva kdo slyšel.

Proto se americký vojenský atašé v Německu, kapitán Truman-Smith, sešel nejprve s jinými – s generálem ve výslužbě Ludendorffem, který velel Wehrmachtu v první světové válce, a s korunním princem Ruprechtem. Ti Američanům řekli o nové vycházející hvězdě. 20. listopadu 1922 se kapitán setkal s budoucím Führerem v jeho špinavém bytě v druhém patře (William Shearer, „Vzestup a pád Třetí říše“). Hitler byl k Američanovi celkem upřímný. Evidentně, když se vojenský atašé míchal do politiky – bez děl a pušek – byl rozsah jeho pravomocí mnohem širší, než jen prosté vojenské záležitosti. Stále neznámý vůdce malé místní bavorské strany mluvil o záměru „zlikvidovat bolševismus“, „zbavení se okovů Versailles“, zavedení diktatury, vytvoření silné vlády. Ve skutečnosti Hitler využil vzácné příležitosti, kdy za ním osobně přišla americká tajná služba, a nabídl se jako „meč civilizace“ v boji proti marxismu – což znamenalo Rusku!

Tento návrh přišel v pravou chvíli – tito fanatici by se mohli vždy hodit. Prozatím, samozřejmě, nebyla správná doba pro boj s Rusy, ale tento chlápek stojí za prozkoumání. Po návratu z Berlína podal Truman-Smith podrobnou zprávu, kterou velvyslanectví odeslalo do Washingtonu 25. listopadu 1922. Ale problémem bylo, že oficiální vojenský atašé Spojených států se nemohl tak aktivně zaplést s německým politikem, v souladu se svým diplomatickým statutem. Yankeeové nicméně shledali Hitlera tak slibným, že zkontaktovali budoucího Führera s člověkem v americké tajné službě ihned. Nacistický vůdce pozval diplomata na své příští shromáždění, ale Truman-Smith tam nešel osobně. Poslal za sebe svého „kámoše“ Ernsta Sedgwicka Hanfstaengla. Hanfstaengl byl synem úspěšného obchodníka s uměním a měl dvojí, americko-německé, občanství. Narodil se v Bavorsku a v r. 1909 absolvoval univerzitu Harvard. Tento poloviční Němec strávil celou první světovou válku v Americe. Nejen že nebyl, jako německý občan, zatčen – dokonce ani poté, co Spojené státy vyhlásily Německu válku – ale poté, co slíbil, že „se nebude zapojovat do proti-amerických aktivit“, byl ponechán na pokoji. Proč? Protože jeho právníkem byl americký ministr zahraničí Theodore Roosevelt! (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Ale když Německo prohrálo válku, Hanfstaengl okamžitě spěchal do své rodné země. Ve zničeném Německu zmítaném silnou inflací byl život Ernsta „Američana“ ostrůvkem prosperity a hojnosti. Vždy měl peníze, ale zdroje příjmů nebyly příliš transparentní: prokletá inflace zcela zničila podnik jeho otce. „Oficiální“ verze přisuzuje jeho blahobyt jakési umělecké galerii v Americe. Toto nepřesvědčivé vysvětlení nebylo nikdy potvrzeno, což znamená, že bylo velmi příhodné...

Po obdržení pozvání na Hitlerovo shromáždění byl Hanfstaengl okamžitě „naplněn sympatiemi k němu“ a tito dva se stali přáteli. Dokonce napsal i své poslední dva memoáry s názvem „Můj přítel Adolf, můj nepřítel Hitler“ a „Hitler: ztracená léta“. Doporučuji všem si tyto knihy přečíst. Proč? Ne kvůli jejich vytříbenému literárnímu stylu, ale kvůli významným faktům, která uvádí. Ukazuje se, že ješitnost není jen vlastností básníků a umělců, generálů a spisovatelů. I členové rozvědky se tohoto hříchu dopouští. Proto když zestárnou, najdou si čas na napsání malé knihy, ve které samozřejmě neříkají celou pravdu. Místo toho ji zamlží dobře známými fakty a zastřou podrobnosti, aby „přemýšlivému čtenáři“ ukázali, že autor tajně tvořil historii bez toho, aby si toho dříve někdo všiml – tedy že pomáhal podivnému

Ernst Sedgwick Hanfstaengl

fanatikovi jménem Adolf Hitler.

A že měl o čem psát. Jako dvoumetrový čahoun si Ernst vysloužil mezi nacisty přezdívku „Putzi“, což znamená „dítko“ (a „legrační“ a „zábavný“). Pod tímto jménem vstoupil do německých historických knih v nacistické vládě. Historici si nepamatují nic a líčí Hanfstaengla jako šprýmaře, zapomínají, že taková role je nejpříhodnější pro zakrytí vlivu loutkáře.

Skutečná Putziho hodnota při formování nacistů do strany a Hitlera do vůdce není stále plně doceněna. Klavírista Hanfstaengl přivedl neohrabaného kaprála mezi mnichovskou elitu, stejně jako do svých uměleckých a literárních kruhů. Kontakty jako Hanfstaenglova rodina daly Hitlerovi tolik potřebnou váženost a pomohly mu navázat důležité vztahy. V podstatě byli Putzi a jeho žena Helen první bohatou rodinou, která mu otevřela dveře. Především to byl jeho první PR tým. Hitler se naučil, jak se chovat v lepší společnosti a získal patřičné způsoby.

Hanfstaenglova vila byla pro něj vždy otevřená a tam budoucí vůdce nejen hrál na klavír svého milovaného Wagnera, ale také si vyzvedával nějaké peníze. Putzi Hanfstaengl byl bohatý a mohl si dovolit začínajícímu politikovi pomáhat – aby ho usměrňoval a vedl na správnou cestu. V těchto pamětech Hanfstaengl otevřeně a upřímně uvádí názory, které vštěpoval vznikajícímu Führerovi: „Pokud bude další válka, tak ať bude mít Ameriku na své straně kdokoliv, ten vyhraje. Jediná rozumná politika, které by ses měl držet, je přátelství se Spojenými státy. Pokud Američané skončí na straně tvých nepřátel, prohraješ jakoukoliv válku...“ (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Nutno poznamenat, že toto kázání nebylo adresováno hlavě státu nebo vládnímu vůdci, ale stále ještě neznámému šéfovi okrajové organizace. Díky vydavateli, který napsal úvod k Hanfstaenglově knize, zformuloval „šprýmařovi“ myšlenky v dopise: „Jeho tezí bylo, že Německo nikdy nenajde opětovně rovnováhu a velikost bez sblížení se s Británií a obzvláště se Spojenými státy. Hlavním bodem, který se pokusil vštípit do Hitlerova mozku, bylo, že veškeré myšlenky na vyřizování si účtů v Evropě by byly iluzorní, pokud by se tyto dvě námořní mocnosti připojily k protivníkově straně.“ (ibid)

Dobrá věc. A když tyto myšlenky rozvinete dále, skončíme u následujícího: musíš si spřátelit Anglii a USA a válčit s Ruskem. Kde jsme to již slyšeli... někde... ale kde? Od samotného Hitlera v Mein Kampf! Výsledek je celkem zajímavý: v r. 1923 vede Hanfstaengl řadu geopolitických diskusí s Hitlerem, osvětluje budoucího vůdce a rozšiřuje jeho obzory. A již v r. 1924 „student“ píše vlastní knihu, kde slovo za slovem opakuje teze svého přítele. Takže kdo je skutečným autorem Mein Kampf? Ukazuje se, že jím byl americký špion.

Pokud někdo stále pochybuje, proč a kvůli čemu se Adolf Hitler „náhodou“ setkal s Ernstem Hanfstaenglem, ať si přečte jeho knihu, a všechny pochyby zmizí. Až příliš mnoho toho v ní ukazuje na to, pro koho bohatý americký „přítel“ nacistů pracoval. Hitler byl nepochybně nadaným řečníkem. Ale jeho dar musel být rozvíjen a třiben, a Ernst Hanfstaengl ve svém příteli, Adolfovi, vyvolával důvěru a povznášel jeho řečnický talent do ještě větších výšin: „Řekl jsem mu o účinnosti působivých rčení v americkém politickém životě a vysvětlil mu, jak posilovat a zostřovat hlavní body a metat myšlenky s fonetickým aliteráčním účinkem.“ (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Hitler souhlasil. Absorboval to jako houba. „V mnoha ohledech byl Hitler stále tvárný a

poslušný,“ (ibid) napsal Hanfstaengl. Ale při rozvíjení svého řečnického nadání položil Hitler svému učiteli rozumnou otázku:

„Máš naprostou pravdu. Ale jak mohu proniknout k Němcům bez tisku? Noviny mne zcela ignorují. Jak mohu budovat svůj úspěch řečníka s naším ubohým Völkischer Beobachter, který vychází s mými proslovy pouze jednou týdně? Nedosáhneme ničeho, dokud nebude vycházet denně.“ (ibid)

A na náměstí, v listopadu 1923, se Hitler pokusil o puč. Ale aby získal podporu mas, je potřeba propagandy. A na ni jsou potřeba peníze. Ale bohužel peníze nebyly nikde k nalezení. Možná by se nikdy nenašly, pokud by budoucí Führer během pivního festivalu v Mnichově nevystoupil s projevem, ve kterém neopomněl říct „přítel na trhu je lepší, než peníze ve skříni“.

Adolf Hitler neměl přítele na trhu, ale měl jednoho skutečně bohatého kámoše jménem Ernst Hanfstaengl, a to stačilo, neboť to byl on, kdo poskytl peníze na propagandu! „V březnu 1923 dal Hanfstaengl Hitlerovi půjčku 1,000 dolarů – v té době šílené prachy.“ (Konrad Neiden: „Der Führer“).

Nenechte se zmást slovem půjčka. Existuje spousta důvodů věřit, že Hitler nijak se splacením Putzimu nespěchal a 1,000 dolarů byly v té době opravdu šílené prachy! Vlastně tisíc, či dokonce jeden dolar, bylo podle Hanfstaengla bohatství! (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Za peníze od svého amerického mecenáše si nacisté koupili nový tiskařský list pro své noviny, Völkischer Beobachter. Hitlerovy noviny již nebyly malým zpravodajem, byly to noviny normálního formátu a vycházely každý den! Ale Hanfstaengl nezůstal jen u vytvoření první hlásné trouby nacistů. Osobně přetáhl karikaturistu Schwartzera, aby udělal novou hlavičku a úpravu, a také navrhl pro noviny nové heslo – „Práce a chléb“. (ibid).

Když uvedl nacistický tisk do pohybu, Hanfstaengl přešel k pomáhání Hitlerovi s malými, avšak velmi důležitými věcmi. Byl to on, kdo svému příteli Adolfovi vysvětlil, jak důležité je mít správný typ hudby k nabití davu a k rozpumpování jeho nadšení. Jako příklad hrál Putzi pro vůdce bojové písně z Harvardu a Hitler dokonce „přiměl orchestr úderných jednotek tyto melodie nazkoušet“. Hanfstaengl pak osobně složil tucet nových písní pro pochody úderných jednotek! (ibid) A byly to melodie těchto „triumfálních pochodů“, napsaných pro Američany, na které úderné jednotky pochodovaly pod Brandenburskou branou v den, kdy se Hitler stal kancléřem.

V tomto ohledu Hanfstaengl zatajil fakt, že pomohl nacistům tím, že jim převáděl peníze. Napsal o tom párkrát ve svých pamětech: „Rozhodl jsem se, že budu tajně podporovat Národně-socialistickou stranu“; „...Pochopil jsem, že jakákoliv pomoc, kterou poskytnu, musí být provedena tajně“; „Stále jsem svoji pomoc nacistům udržoval v tajnosti a nemohl jsem si dovolit dělat kolem toho nějaký povyk“. (ibid)

Proč to musel skrývat? Jeho vysvětlení bylo velmi nepřesvědčivé: „Byl jsem členem rodinného podniku.“ Co dělal Hanfstaengl v Německu, co bylo tak důležité, že mohl chodit po ulicích s Adolfem Hitlerem, ale ne mu pomáhat finančně? Co jiného ještě Hanfstaengl sledoval, než jen učit Hitlera, sponzorovat ho a doprovázet na obchodních cestách? Z jeho pamětí je to těžké říct. Autor o svých obchodních aktivitách mlčel.

Nicméně nám nezapomněl říct o tom, jak si, při své první návštěvě v Hitlerově bytu, prohlédl poličku s knihami. Zajímalo by vás, co šéf politické strany četl ve svém volném čase? Asi ano. Kdybyste se podívali na jeho poličku, zapamatovali byste si tituly? Pravděpodobně byste poznali a zapamatovali si jich pár. Ale při psaní svých pamětí o 20 let později by se vám přesný seznam vybavil jen obtížně. Ale Ernst Hanfstaengl byl tak velký přítel nacistického vůdce, že udělal něco dosti neobvyklého. „Knihy byly tak různorodé. Až bude

čas, udělám seznam,“ napsal Američan (Hanfstaengl: „Hitler: ztracená léta“). Takové chování je na průměrného člověka podivné, avšak přirozené pro důstojníka tajné služby.

Člověk má silný dojem, že kontakt s Hitlerem, a shromažďování informací o něm, byla Hanfstaenglova práce na plný úvazek, a všechny jeho ostatní aktivity vypadají jen jako krytí. Skutečně, například Hanfstaengl údajně strávil celý rok psaním scénáře, ale ten film nebyl nikdy natočen. Proč? Protože Putzi vůbec na žádném scénáři nepracoval. Přepečlivě a systematicky se zabýval jen jednou věcí – přípravou budoucího německého vůdce. Historika o natáčení filmů snadno odrážela potenciální otázku na jeho profesi. Nakonec taková profese ani v té době neexistovala – tedy pomáhat Hitlerovi.

„Strana měla vždy málo peněz,“ (ibid) napsal Hanfstaengl. Takže proč tento dvoumetrový přítel a sponzor nedal dva, nebo tři, nebo deset tisíc dolarů, pokud jeho tajným motivem bylo vyzvednout nováčka Hitlera? Velmi jednoduché: byl bohatý, ale v žádném případě ne milionář, jak jeho „legenda“ tvrdila, a nemohl „pro věc“ obětovat více, než si mohla dovolit bohatá buržoazie. Tisíc dolarů, žádný problém. Deset tisíc – ne. Ale mohl přispět důležitými doporučeními a radou. V předvečer puče zajel Hitler do Švýcarska – které již dlouho bylo semeništěm špiónů všech zemí na světě – pro peníze. Že by mu je tam poslal jeho laskavý přítel?

To zůstává neznámým, ale další fakt je prokazatelně pravdou: po neúspěchu puče Hitler utekl do Hanfstaenglova domu ve vesnici Uffing, asi 60 km od Mnichova. (Desmond Seward: „Napoleon a Hitler“). V zoufalství dosáhla jeho povahová hysterie vrcholu. Když neviděl jinou možnost, rozhodl se Hitler zabít a dal si revolver ke spánku. Jak víme, nedokončil to. Komu upřímně vděčíme za záchranu života nejodpornější kreatury v historii? – Hanfstaenglově ženě. Tak vyrazila revolver Hitlerovi z ruky. Hitler byl později zatčen v Hanfstaenglově domě a odvezen do vězení, kde začal zpracovávat Hanfstaenglovy myšlenky do knihy. Führerovým prvním činem na svobodě, po opuštění vězení, nebylo, že by zašel za Heringem nebo Rosenbergem, ale zašel do Hanfstaenglova nového domu za řekou Isar...

Hanfstaenglovi dokázali zachránit život Hitlerovi dvakrát. Poprvé to bylo na jaře 1923 během cesty do Berlína. Cesta vedla přes Sasko a komunisté tento region prakticky převzali. Proto v této části Německa existoval na Hitlera zatykač a „dokonce i odměna za jeho hlavu“. Komunistická policie zastavila jejich auto a Führerův život visel na vlásku. V tu chvíli Hanfstaengl vytasil svůj švýcarský pas (který používal k návratům do Německa z USA) a vysvětlil, že je cizinec mířící na trh do Lipska, doprovázený řidičem a sluhou. „Zachránil si mi život,“ řekl tehdy Hitler. V následujících letech si vždy vybavil onen den s velkým vděkem. Nicméně sám Hanfstaengl napsal, že „byl přeci jen uražen, když jsem ho označil za svého sluhu“.

Vděčný Hitler na svého přítele nezapomněl a následně ho jmenoval do klíčového místa zahraničního tiskového tajemníka strany. Dále Putzi šéfoval sekci zahraničního tisku v kanceláři vůdce zástupce. Při cestách do zahraničí silně propagoval novou německou politickou třídu.

Skeptik by řekl, že to nic nedokazuje, a měl by pravdu! Ale v Hanfstaenglově životopisu existuje mnohem víc zajímavých faktů. Na prostého tiskového tajemníka měl Hanfstaengl jisté neuvěřitelné kontakty a známosti.

V létě 1932 přijel na osobní návštěvu jeden extrémně vlivný britský politik – Winston

Churchill. V pamětech sira Winstona se později objevila jedna kuriózní epizoda: „V hotelu, Regina, se nějaký gentleman představil někomu v mém doprovodu. Jeho příjmení bylo Hanfstaengl a dlouze mluvil o Führerovi, se kterým si byl evidentně velmi blízký. Protože se zdál být žoviálním a užvaněným člověkem, a navíc mluvil bezvadnou angličtinou, pozval jsem ho na oběd. Byl vyjímečně zajímavý, když mluvil o Hitlerových aktivitách a názorech; zdálo se, že je jím zcela fascinován. S veškerou pravděpodobností byl pověřen, aby mne kontaktoval, a jasně se pokoušel udělat dobrý dojem. Po obědě jsme se skvěle bavili, kdy seděl u klavíru a obratně přehrával mnoho divadelních čísel a písní. Zdálo se, že znal všechny mé oblíbené anglické písně, a byl mistrem v bavení všech. Jak se ukázalo, byl Führerovým nejbližším důvěrníkem. Řekl mi, že bych se měl s Hitlerem setkat a že není nic snazšího, než to zařídit.“ (Winston Churchill: „Druhá světová válka“).

Sir Winston předkládal tuto epizodu jako by se ho ona náhodná známost pokoušela představit Führerovi. Hanfstaenglova verze příběhu vypadá dost jinak: „Strávil jsem celkem dost času ve společnosti jeho syna Randolpha (syn Churchilla) během našich předvolebních cest. Dokonce jsem pro něj zařídil, aby s námi jednou či dvakrát letěl. Upozornil mne, že jeho otec má brzy přijet do Německa a že bychom měli zorganizovat setkání.“ (Hanfstaengl, „Hitler: Ztracená léta“).

Budete souhlasit, že po tomto sbratření se s jeho synem, který párkrát letěl s Hitlerem a Hanfstaenglem, byl Putzi pro něj něčím víc, než jen „gentlemanem, který se představil někomu z doprovodu“. Ale tak či tak Churchill se setkáním souhlasil: „V té době jsem neměl vůči Hitlerovi žádní národní předsudky. Znal jsem něco málo o jeho doktríně nebo osobních kvalitách. Jsem fascinován lidmi, kteří povstanou na obranu svých poražených vlastí, dokonce i když já sám jsem na druhé straně. Měl naprosté právo být německým vlastencem, pokud si to přál.“ (Winston Churchill: „Druhá světová válka“).

Ale kdo pověřil Hanfstaengla „kontaktovat“ britského politika? Kdo mu nařídil zorganizovat setkání mezi dvěma velkými vůdci? Sám Hitler? Ne. Führer ho nežádal, aby zřídil toto spojení, protože dokonce ani na setkání s Churchillem nešel, navzdory mnoha přesvědčováním Ernsta Hanfstaengla! „Tudíž Hitler prošvihl svoji jedinou příležitost se se mnou setkat,“ stěžoval si Churchill (ibid). Seriozní politik nemůže jednat tímto způsobem – nejdříve si vyžádat setkání s jedním z předních politiků nejmocnější země na světě, a pak se neukázat. To je dětinské a hloupé. O půl roku později se Hitler chopil moci a nikdy si z Churchilla neučinil osobní známost. Ukazuje se, že to nebyli nacisté, kdo nařídil Hanfstaenglovi představit Hitlera Churchillovi, ale stejná tajná služba, která tak obratně udělala z Adolfa Hitlera vycházející hvězdu německé politiky. Jinak proč by znal Churchillova syna a proč by ho sebou tahali na předvolební lety a cesty?

Existuje jen jedna odpověď: všechny Hanfstaenglovy aktivity měly přesvědčit Hitlera o nezbytnosti přátelství s Anglií a Spojenými státy, a aby to mohl udělat, tlačil Hitlera k nejsilnějšímu muži na boží zelené Zemi. Skutečně, dokonce i Führerova nepřítomnost britskému lordovi nezabránila v probírání několika velmi citlivých záležitostí. S kým? S Hanfstaenglem. „Řekněte, co si váš šéf myslí o alianci mezi Francií, Anglií a vaší zemí?“, zeptal se Churchill. (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“).

Hitler a Hanfstaengl (první zleva) vedle letadla v průběhu opakujících se předvolebních letů. Několikrát s nimi letěl i syn Winstona Churchilla.

A především proč jinak by přijel starý lišák Winston do Německa, než aby se osobně podíval na muže, který se měl za šest měsíců stát německou hlavou státu?

Hitlerův přítel pro něj stále dělal spoustu dobrého. Například v únoru 1934 odjel bez vůdcova souhlasu, aby se setkal s... Benito Mussolinim. Posláním prostého tiskového tajemníka bylo ponouknout Duceho k normalizaci vztahů. Není zrovna dobře, řekl mu Hanfstaengl, že „mezi našimi dvěma fašistickými státy mohou existovat nějaké problémy.“ (ibid) Jak víme z historie, bylo to přesně v tento okamžik, kdy sblížení mezi dvěma diktátory začalo. Stojí za to udělat si zde malou pauzu a položit další otázku: jak u všech svatých Hanfstaengl věděl, jak dosáhnout schůzky s hlavou Itálie? Opravdu každý Němec, který dorazí do Itálie, je okamžitě vítán Chianti a pozváním na kus řeči s Mussolinim? Pozice našeho muže nebyla ani zdaleka tak vysoká, aby se mu dostalo takového zacházení.

Ale Hanfstaenglovy konexe byly opravdu fantastické. Pokud při prolisťování Putziho poutavých vzpomínek vaše myšlenky zbloudí k dobrodružstvím barona Prášila a jeho nepravděpodobným historkám, budete na omylu. Protože i když je výpověď o Putziho návštěvě Mussoliniho těžko uvěřitelná, existují konkrétní důkazy o nepravděpodobných schopnostech Hanfstaengla. Poté, co toho pro Říši udělal tolik, opustil v březnu 1937 Německo. Či přesněji vykradl se, údajně poté, co se dostal do konfliktu s některými lidmi z Hitlerova vnitřního kruhu a cítil, že je jeho život ohrožen.

A kam náš hrdina utekl? – do své domovské Ameriky. Tam měl, zdá se, dalšího dobrého přítele, spolužáka z Harvardu – amerického prezidenta Franklina Delano Roosevelta! Čím se stal náš německý protagonista, který pracoval pro Hitlera jako tiskový tajemník strany pro zahraniční tisk? A co fakt, že na této pozici opěvoval Spojené státy v memoárech ozdobených orlem a svastikou?

Během druhé světové války Hanfstaengl pracoval... jako poradce prezidenta Roosevelta! (William Shearer „Vzestup a pád Třetí říše“).

Oficiálně byl expertem na nacistické Německo. Pracoval pod dohledem – což znamenalo stráž. Ernst Hanfstaengl byl strážěn seržantem americké armády Egonem Hanfstaenglem. Podivná náhoda? Ne, byl to jeho syn, který byl bleskově stažen z Německa právě ve správnou dobu, aby strážil tatku na osobní příkaz prezidenta! Jakéžto přátelství, které přetrvalo až do doby, kdy byli nacisté silní a u moci. Již nebylo nutné nadále nějak pomáhat, řídit nebo radit. Měli válku díky těm, kteří doprovázeli Hitlera, díky Hanfstaenglově práci, kdy i on byl po ruce. Ale možná, že „kontrakt“ prostě vypršel? Tato část historie zůstává temnou, spolu s celým Hitlerovým nástupem k moci.

Ale zpět do Ruska. Když ukázal prostředníček svým západním partnerům, prolomil diplomatickou izolaci Ruska na konferenci v Janově podepsáním smlouvy z Rapallo, Lenin se zcela vyčerpал. V květnu 1922 měl mrtvici. Bylo to poprvé, kdy vyvstala otázka jeho nástupce. Ve skutečnosti Lenin za svoji náhradu nikoho nevybral a po své první mrtvici nebyl zcela schopen řídit zemi. Tudiž začal boj o Leninovo dědictví mezi Trockým a Stalinem.

Všichni v Sovětském svazu znali datum Leninovy smrti: 21. ledna 1924. Ale téměř nikdo si nepamatuje další datum, které je neméně důležité pro pochopení původu fašismu. Čekali, dokud Lenin nezemře, a teprve pak uznali Sovětský svaz. Vůdci Británie neměli problém s komunismem, prostě nechtěli pracovat s člověkem, kterého poslali zemi zničit a podrobit ji kontrole Západu. Lenin se postaral o to první, ale ne o to druhé. A v Janově dokázal, že umí podat stejný diplomatický výkon, jako jeho britští „přátelé“. Samozřejmě, že záležitosti jako zřizování diplomatických vztahů nejsou dokončeny během týdne. Konzultace aktivně probíhaly již před smrtí vůdce, a když Británie uznala SSSR devět dní po Leninově odchodu, vyslala přímý a jednoznačný signál, jakému politickému kurzu se dostane největšího pochopení. Leninův odchod poskytl vynikající příležitost k nápravě problémů způsobených jeho velkou obratností. A tím, kdo měl problémy napravit, byl Trocký, do kterého anglosasové vkládali své naděje.

Nyní se vraťme k ideologickým sporům mezi Josefem Stalinem a Lvem Trockým – mezi teorií vytvářející socialistický stát, a základní schopností to učinit. Co znamená vytvořit nový sociální řád? Znamená to boj, krev, občanskou válku, smrt a ničení. V tomto bodu se Trocký a Stalin víceméně shodli. Ale jakmile boj skončil, byl čas na obnovu země, a tam jejich spory začaly. Stalin věřil, že je nezbytné zaměřit se na etablování socialismu v SSSR, a za tímto účelem vybudovat nové továrny, elektrárny, železnice. Socialismus měl zlepšit život pracujícího člověka, a to znamenalo stavění jeslí, škol, knihoven, boj s negramotností a ignorancí, investice do zlepšení infrastruktury, budování letovisek pro pracující – nejen obnovit Rusko, ale také ho rozvinout a zlepšit.

Co navrhoval Trocký? Socialismus v jediném odděleném Rusku je nemožný. Proto nemá rozsáhlá výstavba smysl. K čemu bude strop bez základů? A jedinými základy pro lepší život v Rusku může být celosvětová revoluce. To je prvořadý úkol, a teprve pak bychom se měli vypořádat se zbytkem. To znamenalo, že nebylo potřeba letovisek či jeslí, elektráren či továren. Nebylo potřeba nic, opravdu, nic než financovat revoluční hnutí po celém světě a vytvořit silnou armádu, která mohla přinést úsvit lidstva na špičkách svých mečů. Trockého permanentní revoluce musela být permanentně vyvážená. Co to znamená? To znamená, že kdykoliv mohl SSSR zaútočit náhodně na nějakou zemi dle libovůle soudruha Trockého – jeho a jeho zahraničních přátel, kterým Lev poslal peníze za „lokomotivy“.

To byla sotva neškodná situace. Pokud by zvítězil Trocký, pak by veškeré síly země byly použity na ohrožování vnějšího světa. V takovém případě by soudruh Trocký dal svým britským a americkým mecenášům mimořádnou příležitost dosáhnout zničení Sovětského svazu vojenskou silou. Kdo by odsoudil agresi Západu, kdyby se samotný SSSR připravoval na útok? Nikdo, samozřejmě, všichni by tleskali. Navíc teorie vývozu revoluce umožňovala Británii vytvářet napětí na vhodných místech, za krev ruských vojáků. Perský šáh nechce dát Britům svoji ropu? Pak může přijít Rudá armáda rozdmýchat revoluci, místo vypálit a pak by dorazili spanilí bílí Britové, aby zachránili Peršany před barbarskými komunisty. A, jako projev vděčnosti, by si vzali ropu sami.

K prvnímu velkému střetu mezi Stalinem a Trockým došlo v lednu 1923, kvůli výše zmíněné okupaci Porúří. Trocký vyzýval k tomu, aby Rusko podpořilo komunisty, kteří, jak si vybavujeme, zorganizovali povstání v Hamburku v říjnu 1923. To znamenalo obětovat přátelství s Německem ve jménu myšlenky světové revoluce – a přátelství s Německem znamenalo více, než jen bankety, potřásání rukou a úsměvy mezi diplomaty. Znamenalo nářadí, stroje, turbíny a čochy, které mohou vyrobit jen Němci, a které Sovětský svaz zoufale potřeboval. Stalin byl kategoricky proti zasahování, a k žádné intervenci nedošlo.

V lednu 1924 Lenin zemřel a boj o moc v Rusku byl v plném proudu. V té době nebylo jasné, kdo vyhraje, ale bylo pravděpodobné, že rozdrčení Ruska by si vyžádalo další válku. K té by anglosasové potřebovali vládu, která by ji začala, a tato vláda by potřebovala patřičného vůdce.

Zkouška nacistického puče proběhla v únoru-březnu 1924. Hitler byl odsouzen na pět let. Nelenil a začal diktovat svoji budoucí knihu Mein Kampf Rudolfovi Hessovi. V ní, jak si pamatujeme, neúnavně vychvaloval výhody anglo-německé aliance pro obě země. Nejste šokováni? Měl sedět v cele a napravovat se, ne psát knihu! Ale pro Führera bylo vězení jako dovolená – dobré jídlo, pravidelné návštěvy: šest hodin denně.

Ve věznici byl zaveden režim preferenčního zacházení s Hitlerem (nějak to silně připomíná válečného zločince Havloic... -- p.p.) „Nápravné zařízení vypadalo jako lahůdkářství. Ve špajzu té cely byly květiny, ovoce, víno,“ popsal Ernst Hanfstaengl Führerovu „literární otrokářnu“. (Hanfstaengl: „Hitler: Ztracená léta“). A Američan ho tam chodil navštěvovat, a ne ze sentimentality. Byl tam, aby opět vytáhl Hitlera z nepříjemné situace. Rukopis Hitlerova „mistrovského díla“ byl tajně propašován z vězení a již byl připravován v tiskárně Völkischer Beobachter, ale nacistická tiskárna měla spoustu nezaplacených účtů. Pokud by

nebyly zaplacený, vše by bylo ztraceno.

„Zaplatil jsem některé z nich a uznal další, a to stačilo, aby se noviny udržely nad vodou,“ napsal Hitlerovo anděl strážný ve svých pamětech (ibid). Většina pro-britských názorů v knize patřila stejně Hanfstaenglovi, takže by byla ostuda, kdyby nikdy nespátřily světlo světa. A nestálo to moc peněz, takže proč ne. A místo pěti let ve vězení si Hitler odpykal jen třináct měsíců (od 12. listopadu 1923 do 20. prosince 1924)! Potřebná pomoc byla malá, ale klíčová...

Hitler byl propuštěn a pak se stal finanční zázrak. Až později Hitler pozvedl zázračně německou ekonomiku, ale nejdříve se stal první „zázrak“ jemu osobně. Dokončený rukopis jeho knihy, „Čtyři roky bojů proti lžím, stupiditě a zbabělosti“, se objevil v tisku pod novým názvem Mein Kampf (Můj boj). Její náklad byl poměrně malý a zájem čtenářů ještě menší. V prvním vydání se prodalo 10,000 výtisků, v r. 1925, a 7,000 jich bylo prodáno v r. 1926. V r. 1927 našly obě vydání jen 5,607 kupujících, a v r. 1928 ještě méně – pouze 3,015. (Joachim C. Fest: „Hitler“).

Je jasné, že autor by z takových „prodejů“ nevyžil, jak se nyní obvykle říká. Ale Adolf Hitler, mladý „spisovatel“, si žil celkem dobře. Zdá se, že neměl žádný jiný příjem, ale tento fakt mu nebránil vést bezstarostný život. Jen šest měsíců po propuštění z vězení žil opět ve svém starém bytě v Mnichově, ale v létě 1925 si pronajal, pak koupil, vilu v bavorských Alpách – slavný budoucí Obersalzberg. Navíc si koupil poslední model šestimístního (!) Mercedesu Kompressor, něco, co si průměrný autor nemůže dovolit ani dnes, natož pak tehdy v Německu, kdy to byla extrémně drahá koupě (ibid). Hitlerův životní styl také získal na lesku hodícímu se k Führerovi: hezké oblečení, úspory, auto a šofér. Výmarská daňová policie se o Hitlerovy neznámé zdroje příjmů, které mu umožnily žít si po opuštění svého vězeňského kavalce na velké noze, velmi zajímala. Na dotazy daňových inspektorů Hitler řekl: „ani v r. 1924, ani v prvním čtvrtletí 1925 jsem neobdržel žádný příjem. Mé životní výdaje jsou kryty půjčkami, které jsem si vzal v bance – stejný zdroj peněz jsem použil na nákup automobilu.“

Hitlerova korespondence s daňovými úřady říká něco jiného: „Omezují své osobní potřeby na nezbytnosti, vůbec nepiji a nekouřím, jím v nejlevnějších restauracích, a vyjma nepatrného nájmu nemám jako spisovatel a publicista žádné výdaje...“ (ibid), odpověděl spisovatel Adolf Hitler daňovým inspektorům. Skutečně, v kolonce „profese“ napsal jen „spisovatel“, a vše, co bylo uvedeno ve zdanitelných příjmech, bylo „spisovatel“ s příjmem z prodeje knih. Ale samotná půjčka nemohla účty zaplatit: jeho náklady značně převyšovaly jeho příjmy, což je důvod, proč daňoví inspektoři pokládali otázky. Ve svém vysvětlení Hitler uvedl půjčky, které si vzal na své nákupy. Nicméně stále zůstává nejasným dodnes, jak je všechny splatil.

10. prosince 1928 byl Trocký vyhnán do exilu do vzdáleného města Verni (nyní Almata v Kazachstánu). Cestoval s veškerým komfortem: byl mu poskytnut soukromý vagon, vezl sebou nashromážděný osobní archiv, knihovnu a vše ostatní potřebné (včetně psa a lovecké výbavy).

Samozřejmě, že život vůdce neúspěšné světové revoluce byl v exilu mnohem horší. Ale pro Hitlera a nacisty se rok Trockého vypovězení stal, naopak, začátkem bezprecedentního růstu strany. „Hitlerův úspěch a jeho doktrína mohou být v tomto smyslu vystopovány. V r. 1928 měl celkem 12 křesel v Reichstagu. V r. 1930 toto číslo vzrostlo na 107 a v r. 1932 jich měl 230.“ (W. Churchill, „Druhá světová válka“).

Nacistická strana rostla prudce, stala se hlavní nacionalistickou silou, i když jen na jihu země, a pohlcovala řadu malých svazů a nacionalistických skupin. Pak začala růst na celostátní úrovni. V r. 1927 (ještě před exilem Trockého) jedno svědectví ilustrovalo extrémně nelichotivý obraz úderných jednotek po pochodu: „byli oblečeni do levných vetších uniforem, a nákladák, který je přivezl, byla zastaralá kraksna.“ (Desmond Seward:

Napoleon a Hitler).

Jak je tento svět propojen! Někdy je to prostě neuvěřitelné! Kdo by si myslel, že jakmile byl Lev Trocký odeslán do Almaty, že kvalita uniform a příjmy fašistických úderných oddílů vyletí do nebes? Nevěříte v tuto shodu okolností? Pak zkuste najít nelichotivý popis nějakého jejich pochodu po r. 1928!

Nicméně skutečný bod zvratu, po kterém se Hitler rychle a bez odporu vyšplhal v Německu na vrchol, se odehrál v první třetině r. 1929. Opět, bůhví pokolikáté prodělalo hnutí příznivou proměnu, počínaje, jako obvykle, samotným Führerem. V r. 1929 jeho životopisci napsali, že jeho daňové přiznání zázračně zmizelo, a on se stále odvolával na „úroky z půjček“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Došlo ke skutečnému finančnímu zázraku a Hitler již neměl dluhy! Zároveň se opět přestěhoval a žil v devítipokojovém bytě na Prinzregentstrasse, v bohaté buržoazní čtvrti Mnichova (ibid). Měl velké služebnictvo: asistenty, tělesné strážce, šoféry, kuchaře a dokonce i zahradníky.

Hitler dohlíží na svoji brigádu úderných jednotek v Norimberku, 1927. Soudruh Trocký ještě nebyl vypovězen ze Sovětského svazu a ještě se neuchýlil do exilu v Almatě. V té době Lev Trocký pokračoval ve svém boji o moc a uniformy úderných jednotek ještě nebyly záviděníhodné. Nacisté ještě nedostali finance, ale po vyhnání Trockého jim začalo okamžitě pršet zlato.

Ale již na počátku r. 1929 zástupce šéfa nacistické strany, Rudolf Hess, osobně cestoval po Německu a sháněl peníze. Německým průmyslníkům předával dva balíčky fotografií; jeden s komunistickými demonstracemi, druhý s pochody úderných jednotek. Zpráva v doprovodném textu byla prostá: toto jsou síly destrukce; my jsme síly řádu. Ale členové úderných jednotek byli chudí, potřebovali uniformy a vybavení – jedním slovem peníze. Majetní je měli dát nemajetným, jinak riskovali, že o ně všechny přijdou.

Sám Hitler značně zredukoval své aktivity. „Pokud v r. 1927 mluvil veřejně 56krát, pak o dva roky později zredukoval veřejná vystoupení na 29.“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Unaven? Ne, v té době mohlo být dosaženo nezbytných propagačních výsledků jinými prostředky a nebylo potřeba namáhat jeho hlas na shromážděních. Hitler nyní sháněl peníze a prostředky pro noviny – ne nacistický tisk. Z nějakého důvodu v r. 1929 mediální magnát Alfred Hugenberg vytvořil s Hitlerem alianci. Oficiálním důvodem bylo postavit se společně proti Jungovu plánu s názvem „Znovuzrození Německa“. Skutečným důvodem bylo rozšířit Hitlerovo poselství. Hitler byl probírán v rádiu a obrovský počet Němců se tak poprvé dozvěděl o nacistech a jejich neodolatelném vůdci. Hitler měl tak velkou reklamu, že počet jeho stoupenců se během dvou let zesedminásobil. (20. května 1928 dostali nacisté 2,8% hlasů, 14. září 1930 18,3%).

Ale v r. 1928 nedostatek financí přinutil Hitlera zrušit stranický sjezd, který se měl konat v Mnichově – potřeboval našetřit na uniformy úderných jednotek, takže žádné velké fórum! Historici mají vysvětlení po ruce: kvůli „odbojně náladě ve straně“ (Joachim C. Fest: „Hitler“). Ale všichni víme, že snížení odměn je nejlepším způsobem, jak si vypěstovat reptání a nespokojenost. Mít peníze, mohly by všechny vnitřní problémy strany být vyřešeny. Ale Hitler peníze neměl; investoval je všechny do nadcházející volební kampaně do parlamentu (ibid).

Investoval a prohrál: 20. května 1928 dostala nacistická strana jen 2,6% hlasů a skončila na devátém místě. Kdo by takové politické outsidersy sponzoroval? Pouze ti, kdo je potřebovali. A náhle v Norimberku, 3-4. listopadu 1929, uspořádala nacistická strana grandiózní sjezd ve své historii. Třicet zvlášť přidělených vlaků přivezlo 200,000 členů strany do města. (Alan Bullock: „Hitler a Stalin: Paralelní životy“). Šedesát tisíc členů úderných jednotek pochodovalo před Führerem. A to bylo uděláno politickou organizací, která v létě 1928 byla na mizině a prohrála volby? Jaká dobrá pohádková víla nacistům pomáhala?

Tato čarodějnice se jmenovala... britská, americká a francouzská tajná služba – téměř celá budoucí „proti-hitlerovská koalice“, která byla téměř sražena do hrobu strašlivou obludou, kterou vykrmila. Soudě podle datumů, které před sebou máme, tyto organizace vykonávaly tento konkrétní finanční „zázrak“ v období od počátku do poloviny r. 1929. Již jsme viděli, že Hitler vždy dostával peníze, jen když události v Sovětském svazu nešly podle plánů Západu. Co se tam dělo během tohoto období?

10. února 1929 byl Trocký vypovězen ze SSSR

V polovině prosince 1928 komisař státního politického direktoriátu odjel z Moskvy za Trockým, aby mu řekl, aby přestal s vedením opozice nebo diskusí, jinak bude následovat jeho vypovězení. Trocký odmítl a odešel do exilu, nejdříve do Turecka na Princezniny ostrovy v Marmarském moři. Tam okamžitě začal s tiskem „Bulletinu opozice“, napsal tam svůj životopis „Můj život“, který, čirou náhodou, velebil Hitlera. Tam také napsal „Historii ruské revoluce“ a další díla, která zoufale nadávala na zemi (SSSR), kterou pomáhal vytvořit, a která se nyní vymkla kontrole. V r. 1933 se přestěhoval do Francie, v r. 1935 do Norska a kamkoliv šel, tam neustále něco sepisoval, vždy něco tisknul (Bulletin opozice byl vydáván 12 let: od r. 1929 do r. 1941).

Za jaké prostředky? Za úplatky za obchod „s lokomotivami“? Nebo ho někdo podporoval? Ale kdo potřebuje člověka, který začal revoluci, jen aby se stal zbytečným? Stejní lidé, kteří ho zásobovali penězi od r. 1905 do r. 1917! Trockého rodina a on sám nikdy nepoznali finanční strádání – jejich aktiva se objevovala odnikud sama od sebe. Kupodivu neměl Trocký, zapálený revolucionář, žádné problémy se získáváním víz do zemí buržoazní demokracie. Proč by, říkáte, Francouzi vítali bojovníka za permanentní revoluci?

Na konci r. 1939 se Trocký přestěhoval do Mexika, kde žil až do 20. dubna 1940, kdy ho španělský revolucionář a agent NKVD Raul Mercader zabil cepínem...

„Bez Stalina by nikdy nebyl Hitler,“ napsal Trocký.

Správně, Lev Trocký, byl to on. Jen význam slov „dábel světové revoluce“ není vůbec tím, co pod ním historici chápou. Stalin nedal Hitlerovi žádné peníze, neposkytl mu žádnou podporu při jeho vzestupu a neměl s nacisty žádné kontakty až do doby, kdy měli v Německu formální zákonnou moc.

Stalin učinil Hitlera nezbytným a nutným tím, že zničil trockismus a vyhnal Trockého ze Sovětského svazu, čímž umožnil jinou cestu vývoje, než byla ta, kterou nám vnutily Británie a její spojenci! Pokud by v SSSR triumfoval Trocký, odevzdal by zemi bez boje. Proč jinak by Německo skončilo s vůdcem jako šílený Adolf?

Je čas říct pravdu: Stalin nevytvořil Hitlera, ani němečtí průmyslníci; byli to věční geopolitičtí rivalové Ruska.

Ti připravili druhou světovou válku, aby napravili chybu učiněnou v r. 1917. Aby to mohli udělat, potřebovali Adolfa Hitlera.

A to je důvod, proč ho nikdo nemohl zastavit.